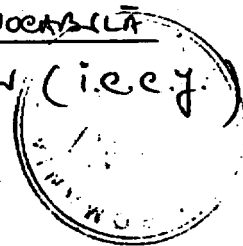

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL PLOIEȘTI
SECȚIA COMERCIALĂ ȘI DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DOSAR NR. 145/42/2011

DEFINITIVĂ și IREVOCABILĂ
prin respingerea recursului (i.e.c.f.)

SENTINȚA NR. 97

Ședința publică din data de 14 martie 2011

Președinte -

Grefier -

Pe rol fiind pronunțarea asupra acțiunii formulată potrivit Legii contenciosului administrativ de contestatarea SC

AVFI SRL cu sediul în , str. , nr. , județul în contradictoriu cu intimata DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE PRAHOVA cu sediul în Ploiești, str. Aurel Vlaicu, nr. 22, județul Prahova.

Dezbaterile și susținerile părților au avut loc în ședința publică din data de 7 martie 2011, fiind consemnate în încheierea de ședință de la această dată, care face parte integrantă din prezenta sentință.

Curtea pentru a da posibilitatea contestatoarei prin apărător să depună la dosar concluzii scrise a amânat pronunțarea pentru astăzi, data de mai sus, când a dat următoarea sentință:

CURTEA

Deliberând asupra acțiunii în contencios administrativ constată:

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Tribunalului Prahova sub nr. 2919/105/2010, contestatoarea SC SRL a solicitat în contradictoriu cu intimata D.G.F.P.PRAHOVA anularea deciziei nr. 91/14.04.2010 a ANAF-DGFP Prahova și a deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspectia fiscală nr. 65/08.01.2010.

În motivarea acțiunii, contestatoarea a arătat că, prin decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite prin inspectia fiscală nr. 65/08.01.2010 întocmită de reprezentanții AIF Prahova au fost stabilite obligații fiscale în sarcina acesteia în cuantum total de 961.784 lei.

În ce privește obligațiile fiscale suplimentare de natura salarială a arătat contestatoarea că în mod eronat veniturile obținute din convențiile civile de prestări servicii au fost asimilate veniturilor salariale, singura obligație fiscală în cazul contractelor de prestări servicii o constituie reținerea și virarea impozitului de 16%.

Referitor la diferența suplimentară de TVA s-a arătat că operațiunile verificate și pentru care organul fiscal a apreciat că trebuia aplicată legislația privind plata TVA nu au reprezentat oferte de pachete de servicii, ci au fost oferite doar servicii separate, acceptate de către client și facturate singular.

Prin sentința civilă nr. 595/15.12.2010 Tribunalul Prahova a admis excepția necompetenței materiale a tribunalului invocată de intimata

D.G.F.P.PRAHOVA și a declinat competența de soluționare a cauzei având ca obiect contestație act administrativ fiscal în favoarea Curții de Apel Ploiești-Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal, unde a fost înregistrată pe rolul Curții de Apel Ploiești sub nr.145/42/2011.

Intimata DGFP Prahova a depus la data de 28.02.2011 întâmpinare prin care a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată întrucât controlul fiscal materializat în Raportul de inspecție fiscală încheiat la data de 7.01.2010 a avut ca obiectiv verificarea modului de calcul, evidențiere și virare a T.V.A., impozitul pe veniturile din salarii, contribuțiile aferente veniturilor salariale din perioada ianuarie 2006-septembrie 2009, constatându-se că în perioada supusă verificării, contestatoarea a încheiat contracte de prestări servicii pentru diverse activități cu persoane fizice care erau concomitent și angajate permanent, cu contracte individuale de muncă, organele fiscale au reconsiderat tipul de venit impozabil, motivat de faptul ca activitatea desfășurată de persoanele care încheiaseră convenții civile este una cu caracter dependent și permanent și nu una ocazională, întâmplătoare, conjuncturală, stabilindu-se obligații fiscale suplimentare aferente veniturilor de natură salarială, majorările corespunzătoare precum și faptul că societatea nu datorează impozit pe veniturile din convențiile civile, așa cum eronat a constituit și declarat contestatoarea.

În ceea ce privește diferența suplimentară de T.V.A. la control s-a constatat ca, în perioada supusă verificării, contestatoarea nu a colectat T.V.A. pentru comercializarea biletelor de avion ce fac parte dintr-un pachet de servicii turistice externe în Uniunea Europeană, servicii care se supun regimului special de T.V.A., conform art. 152¹ Cod fiscal, serviciul unic prestat de agenție în beneficiul calatorului, constituit din toate operațiunile pe care agenția le efectuează în nume propriu în beneficiul direct al calatorului, este impozabil pe teritoriul României întrucât societatea prestează serviciul prin sediul din țară, baza de impozitare fiind constituită din marja de profit, reprezentată de diferența dintre suma totală plătită de calator, fără taxă și costurile agenției de turism, inclusiv taxa, stabilindu-se o diferență suplimentară la T.V.A. de plata, în sumă de 4.078 lei, la care s-au calculat majorările aferente.

În cauză s-a administrat proba cu înscrisuri.

Analizând actele și lucrările dosarului, Curtea reține următoarele:

În perioada 2-6.11.2009, 19.11-14.12.2009 și 7.01.2010 consilieri în cadrul intimatelor au efectuat la sediul societății contestatoare o verificare a modului de constituire, declarare și virare a obligațiilor datorate bugetului de stat, bugetului asigurărilor sociale și fondurilor speciale pentru perioada 1.01.2006-30.10.2009; inspecția fiscală având ca obiective TVA, impozitul pe veniturile din salarii și asimilate acestora, impozitul pe profit, impozitul pe venituri din dividende persoane fizice, contribuția la asigurări sociale de stat datorată de angajator și de salariat, contribuția la asigurările la accidente de muncă și boli profesionale, contribuția de asigurări pentru șomaj datorată de angajator și de salariat, cea pentru asigurări de sănătate datorată de angajator și salariat, contribuția pentru concedii și indemnizații, fondul de garantare pentru plata tranșelor salariale, impozitul pe veniturile realizate în baza convențiilor civile, modul de respectare a prevederilor OG 15/1996, a Legii nr. 82/1991 și cel de gestionare, evidență și utilizare a formularelor cu regim special de înscriere și numerotare conform HG 831/1997.

Potrivit raportului de inspecție fiscală nr. 65 din 7.01.2010 organele fiscale au stabilit în sarcina societății obligații suplimentare de plată în cuantum de 961784 lei, din care 4078 lei TVA colectată iar diferența este reprezentată de impozit pe venit din salarii, majorări aferente acestui impozit, CAS datorată de angajator și salariați cu majorările aferente, contribuții de asigurări pentru accidente de muncă cu majorările de întârziere aferente, asigurări de șomaj datorate de angajator și asigurați cu majorările aferente, contribuția angajatorului la fondul de garantare cu majorările aferente, CASS datorată de angajator și asigurați cu majorările aferente și contribuții pentru concedii-indemnizații cu majorările aferente, pentru aceste obligații suplimentare fiind emisă decizia de impunere 65/8.01.2010.

Societatea contestatoare a promovat contestație administrativă împotriva deciziei de impunere, care a fost respinsă de DGFP Prahova prin Biroul de soluționare contestații potrivit deciziei nr. 91/14.04.2010, reținându-se că obligațiile fiscale suplimentare au fost corect stabilite atât în ceea ce privește TVA de plată stabilită suplimentar cât și în ceea ce privește impozitul și contribuțiile realizate de persoanele fizice salariați ai SC SRL în baza contractelor de prestări servicii, care sunt venituri de natură salarială și nu venituri obținute din alte surse.

SC SRL are ca obiect principal de activitate "activități ale agențiilor turistice", în perioada ianuarie 2006-septembrie 2009 a încheiat contracte individuale de muncă pe perioadă nedeterminată sau determinată cu salariații săi, iar în perioada 2006-2008 a încheiat și contracte de prestări servicii și contracte civile cu aceeași salariați precum și cu alte persoane pentru diverse activități specifice activității de turism, pentru veniturile obținute de persoanele fizice în baza acestor din urmă convenții calculându-se și virându-se impozitul pe venit de 16% conform art. 78 din Codul fiscal.

În mod corect organele fiscale au stabilit că veniturile obținute de salariații societății și de alte persoane fizice din executarea contractelor de prestări servicii și contractelor civile încheiate cu societatea sunt de natură salarială fiind aplicabile prevederile art. 55 din Codul fiscal ce statuează că sunt venituri din salarii toate veniturile în bani și/sau de altă natură obținute de o persoană fizică ce desfășoară o activitate în baza unui contract individual de muncă sau a unui statut special prevăzut de lege indiferent de perioada la care se referă de denumirea veniturilor ori de forma sub care se acordă precum și cele ale art. 46 pct. 25 și art. 55 alin. 2 pct. 67 și 68 din HG 44/2004, pentru aceste venituri datorându-se impozitul și toate contribuțiile aferente salariului.

Astfel, apărarea contestatoarei potrivit căreia organele de inspecție fiscală nu pot schimba natura juridică a unui contract și nu pot aplica unui contract civil legislația fiscală aplicabilă unui contract individual de muncă, natura contractului fiind cea expres stabilită de către părți potrivit principiului voinței contractuale va fi înlăturată de către instanță întrucât intimata nu a schimbat natura juridică a contractelor de prestări servicii și a convențiilor civile încheiate de societate cu salariații săi și alte persoane fizice ci a constatat că prin aceste convenții beneficiari au realizat venituri de natură salarială, obiectul convențiilor fiind reprezentat de servicii specifice activității de turism, ce reprezintă principalul obiect de activitate al SC SRL, respectivele activități au caracter permanent și nu ocazional/întâmplător. Mai mult decât atât în

contractele civile societatea se obligă expres să creeze prestatorului condiții corespunzătoare de muncă, locul de muncă unde se desfășoară activitatea contractată fiind reprezentat de sediul firmei sau alte locații, iar cele de prestări servicii au fost încheiate de asemenea pentru prestarea de activități specifice unei agenții de turism, toate aceste activități având caracter dependent specific unei relații de angajare pe bază de contract de muncă, fiind incidente disp.art. 7 alin. 1 pct. 2 din Codul fiscal precum și ale punctului 67 din Normele metodologice de aplicare a Codului Fiscal aprobate prin HG 44/2004.

De asemenea, munca prestată în favoarea societății contestatoare nu se poate realiza decât în baza unui contract individual de muncă, depășirea timpului normal de muncă putând fi recompensată de angajator prin plata de ore suplimentare sau prin acordarea de timp liber corespunzător, încheierea convențiilor civile de prestări servicii ne mai fiind posibilă odată cu intrarea în vigoare a Codului muncii, care prin art. 298 alin.2, ultimul punct a abrogat implicit Legea nr. 130/1999, iar o convenție civilă în baza art. 969 Cod civil se poate încheia pentru activități întâmplătoare și nu cu caracter permanent, în care relațiile sunt de subordonare specifice unui raport de muncă prin care se realizează activitățile specifice societății.

În ceea ce privește diferența suplimentară de TVA de 4.078 lei, Curtea constată că aceasta a fost corect stabilită de organele de control în conformitate cu art. 152¹ din Codul fiscal, fiind datorată pentru comercializarea biletelor de avion ce fac parte dintr-un pachet de servicii turistice externe, toate operațiunile pe care societatea le efectuează în beneficiul direct al călătorului, inclusiv comercializarea biletelor de avion fiind taxabile, neavând relevanță faptul că contravaloarea acestora a fost facturată separat.

Susținerea societății potrivit căreia a avut calitatea de intermediar în comercializarea respectivelor bilete de avion astfel că nu se aplică regimul special al agențiilor de turism într-o atare situație va fi înlăturată de către instanță întrucât comercializarea biletelor de avion face parte din serviciul unic prestat de agenție în beneficiul călătorului astfel că sunt aplicabile dispozițiile art. 152¹ din Codul fiscal în ceea ce privește colectarea TVA.

Față de toate considerentele expuse mai sus, Curtea constată că obligațiile fiscale suplimentare reprezentate de impozitul pe venitul din salarii, contribuțiile datorate de angajator și salariați precum și majorările aferente, de TVA colectată pentru comercializarea biletelor de avion au fost corect stabilite de organele de inspecție fiscală, societatea le datorează conform art. 7 alin. 1 pct. 2, art. 11, art. 55, art. 57 și 152¹ din Codul fiscal și art. 46 pct. 25, 55 alin. 2, pct. 67 și 68 din HG nr. 44/2004, decizia de impunere nr. 65 /8.01.2010 și cea de soluționare a contestației nr. 91/14.04.2010 nu sunt afectate de nelegalitate sau netemeinicie, prin emiterea lor contestatoarea nu a fost vătămată în drepturile sale, nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 1,8 și art. 18 din Legea contenciosului administrativ contestația administrativă fiscală promovată de societate nu este întemeiată, urmând să fie respinsă.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE

CONFORM CU ORIGINALUL
GREFIER

Respinge ca neîntemeiată contestația administrativ fiscală formulată de
contestatoarea SC SRL cu sediul în Ploiești,
str. nr. județul în contradictoriu cu intimata DIRECȚIA
GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE PRAHOVA cu sediul în Ploiești, str.
Aurel Vlaicu, nr. 22, județul Prahova.

Cu drept de recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 14 martie 2011.

Președinte

Grefier

Red. SM
Tehnored VS
9 ex./22.03.2011
Operator de date cu caracter personal
Nr. notificare 3120

CONFORM CU ORIGINALUL
GREFIER

